

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/38/2022
Identifikačné číslo spisu:	1117221104
Dátum vydania rozhodnutia:	29.02.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1117221104.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Spotrebiteľského združenia OSA, Bratislava, Križkova 9, IČO: 42 260 086, zastúpeného splnomocnenkyňou HKP Legal, s.r.o., Bratislava - mestská časť Petržalka, Fedinova 9, IČO: 36 727 334, proti žalovanej PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 10.911,52 eur s príslušenstvom, vedenom pôvodne na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12Csp/72/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. októbra 2021 sp. zn. 3CoCsp/24/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. októbra 2021 sp. zn. 3CoCsp/24/2020 v potvrdzujúcej časti vo veci samej a rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 17. júna 2020 č. k. 12Csp/72/2017-239 v zamietajúcej časti o zaplatenie 9.830,37 eur s príslušenstvom z r u š u j e a v e c v r a c i a Mestskému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 17. júna 2020 č. k. 12Csp/72/2017-239 žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozsudok právne zdôvodnil ust. § 39, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 107 ods. 1 až 3, § 451 ods. 1 a 2 a § 456 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 1, § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež „Obchodný zákonník“) a § 9 ods. 1 a 2 a § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Vecne dôvodil, že žalobou sa žalobca (ktorému bola postúpená pohľadávka) domáhal zaplatenia peňažnej sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia, keď medzi právnym predchodcom žalobcu (spotrebiteľom) a žalovanou boli uzavreté zmluvy o revolvingovom úvere (6 zmlúv), pričom úvery bolo potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danej veci boli sporné tri otázky, a to

aktívna vecná legitímácia žalobcu, premlčanie uplatneného nároku a existencia bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej. Dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitímovaný, pretože zmluva o postúpení pohľadávok z 8. decembra 2016 je neplatná, pretože odporuje zákonu (§ 25 zákona č. 250/2007 Z. z.). Žalobca bol založený za účelom ochrany práv a záujmov spotrebiteľov, no za takú činnosť nemožno považovať obchodovanie s pohľadávkami spotrebiteľov s cieľom dosiahnuť zisk a vymáhanie pohľadávok vo vlastnom mene a na vlastný účet. Za postúpenie bola dojednaná odplata vo výške 30 % skutočne vymoženej sumy žalobcom. Za dôvodnú považoval súd prvej inštancie žalovanou vznesenú námietku premlčania, a to v časti zaplattenia sumy 9.830,37 eur. Vzhľadom na to, že žalobca podal žalobu na súd 15. augusta 2017 považoval súd prvej inštancie platby vykonané do 14. augusta 2015, v celkovej sume 9.830,37 eur za premlčané v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že v uvedenom prípade treba posudzovať námietku premlčania v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka (úmyselné bezdôvodné obohatenie) a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1Cdo/238/2017, podľa ktorého len samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa, nemôže bez ďalšieho zakladať jeho úmysel bezdôvodne sa obohatiť na jeho úkor. Vzhľadom na uvedené nebolo možné žalobe vyhovieť. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania právne zdôvodnil ust. § 255 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zákonov (ďalej tiež len „CSP“) a vecne úspechom žalovanej v konaní v plnom rozsahu.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 28. októbra 2021 sp. zn. 3CoCsp/24/2020 rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol žalobu o zaplattenie 9.830,37 eur s príslušenstvom podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil a vo zvyšnej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za preskúmateľné. Nestotožnil sa však s názorom, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitímovaný. Ustanovenie § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. síce upravuje konkrétne oprávnenia občianskeho združenia v rámci výkonu jeho činnosti smerujúcej k ochrane práv spotrebiteľov (napr. podanie žaloby, návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, zastupovanie spotrebiteľa), avšak nevyplýva z neho žiaden zákaz, resp. obmedzenie, brániace občianskemu združeniu v uzavretí zmluvy o postúpení pohľadávky v zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka v pozícii postupníka. Špecifické postavenie občianskeho združenia a zákonné oprávnenia v rámci činnosti združenia smerujúcej k ochrane spotrebiteľa nevyklúčujú možnosť nadobudnúť pohľadávku spotrebiteľa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, keď v tomto smere zmluvnú voľnosť združenia ako právnickej osoby neobmedzujú. Ani ustanovenia Občianskeho zákonníka, upravujúce postúpenie pohľadávky, neobsahujú žiadne ustanovenie brániace združeniu na ochranu spotrebiteľa v uzatvorení zmluvy o postúpení pohľadávky. Za nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd odvolaciu argumentáciu žalobcu týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia námietky premlčania. Túto námietku nebolo možné považovať za vznesenú v rozpore s dobrými mravmi. Pri hodnotení uplatnenia námietky premlčania prešla súdna prax vývinom a pripúšťa, že za určitých výnimočných okolností sa môže jej vznesenie priečiť dobrým mravom. Ide o situácie, kedy cieľom jej vznesenia je poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by zánik uplatňovaného nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatneného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. Poukázal na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a uzavrel, že o takúto situáciu v danej veci nešlo. K 10-ročnej premlčacej dobe uviedol, že žalobca vzhliadal (nepriamy) úmysel žalovanej v získaní bezdôvodného obohatenia vo faktoroch a okolnostiach, spočívajúcich v (ne)profesionálnosti a (ne)odbornosti žalovanej s ohľadom na jej dlhoročné pôsobenie na finančnom trhu v oblasti poskytovania úverov a pôžičiek, v úmysle dosiahnuť zisk dojednáváním nekorektných úrokov a odplaty, v uvádzaní neprijateľných podmienok v úverových zmluvách, ktoré navyše neobsahovali všetky zákonom stanovené náležitosti, ako i v jej klamlivom konaní. Tieto prezentované tvrdenia o postavení žalovanej ako subjektu pôsobiaceho v oblasti poskytovania úverov a o okolnostiach, za ktorých uzatvorila s postupcom ako spotrebiteľom jednotlivé zmluvy o revolvingovom úvere, však samé o sebe a bez ďalšieho nezakladajú jej

úmysel bezdôvodne sa obohatiť na jeho úkor. Odvolací súd poukázal na závery prezentované v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/238/2017 a sp. zn. 7Cdo/227/2019. Súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu v časti zaplatenia sumy 9.830,37 eur ako premlčaný z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka (premlčaniu podliehali všetky úhrady vykonané postupom do 14. augusta 2015 v celkovej sume 9.830,37 eur). Tento záver súdu, resp. jeho nesprávnosť, žalobca v odvolaní relevantným spôsobom nenamietal, keď za takú námietku nemožno považovať len strohé konštatovanie žalobcu, že „z vykonaného dokazovania nevyplynula skutočnosť, že by žaloba nebola podaná v subjektívnej premlčacej dobe“. Žalobca svojou argumentáciou, v ktorej absentovalo akékoľvek skutkové a právne zdôvodnenie jeho názoru o dodržaní subjektívnej premlčacej doby, znemožnil jej preskúmanie odvolacím súdom. Odvolanie bolo dôvodné čiastočne (v nepremľanej časti, keďže odvolací súd dospel k záveru, že žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaný).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti (o zamietnutí žaloby) podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Dovolanie odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, prípadne zrušiť i rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zhrnul odôvodnenia rozsudkov nižších súdov ako i svoju argumentáciu a v nadväznosti na to považoval rozhodnutia za nedostatočne odôvodnené (v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s relevantnými argumentmi prezentovanými žalobcom vo vzťahu k aplikácii ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka na danú vec. Za zmätočnú považoval i argumentáciu súdov ohľadom subjektívnej premlčacej doby. Prvoinštančný rozsudok neobsahoval žiadne relevantné zdôvodnenie (ani len čiastočne), akým spôsobom súd prvej inštancie ustálil okamih začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby na strane postupcu (spotrebiteľa). Na uvedený nedostatok nereagoval ani odvolací súd.

4. Žalovaná navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť, prípadne zamietnuť. Žalobcom uvádzaný dovolací dôvod nepovažuje za naplnený.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a tiež dôvodné.

6. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom vytýkaná tzv. zmätočnosťná vada (§ 431 ods. 1 CSP) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP); v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 CSP je potom dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

7. Žalobca vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ust. § 420 písm. f) CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je

výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní pred odvolacím súdom (resp. nižšími súdmi) došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

11. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej tiež len „Ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

12. V členení formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona (§ 420 písm. f) CSP) sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil (IV. ÚS 314/2020, ZNaU 69/2020).

13. V danej veci odvolací súd v dovolaní napadnutej časti potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Okrem iného uviedol, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný. Vznesenú námietku premlčania nepovažoval za vznesenú v rozpore s dobrými mravmi, pričom svoj názor oprel o viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu i ústavného súdu. K 10-ročnej premlčacej dobe dodal, že v danom prípade nie je možné aplikovať ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka a tomto smere poukázal na závery prezentované v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/238/2017 a sp. zn. 7Cdo/227/2019. Doplnil, že súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu v časti zaplattenia sumy 9.830,37 eur ako premlčaný z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka (premlčaniu podliehali všetky úhrady vykonané postupom do 14. augusta 2015 v celkovej sume 9.830,37 eur). Tento záver konajúceho súdu, resp. jeho nesprávnosť žalobca v odvolaní relevantným spôsobom nenamietal, keď za takú námietku nemožno považovať len strohé konštatovanie žalobcu, že „z vykonaného dokazovania nevyplývala skutočnosť, že by žaloba nebola podaná v subjektívnej premlčacej dobe“. Žalobca svojou argumentáciou, v ktorej absentovalo akékoľvek skutkové a právne zdôvodnenie jeho názoru o dodržaní subjektívnej premlčacej doby, znemožnil jej preskúmanie odvolacím súdom.

14. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti nezodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia pokiaľ ide o jeho argumentáciu ohľadom uplynutia subjektívnej premlčacej doby (pričom práve záver o uplynutí premlčacej doby bol dôvodom, pre ktorý bol rozsudok súdu prvej inštancie v časti potvrdený) a to z nasledovných dôvodov (pozn: v ostatných častiach pokladá dovolací súd odôvodnenie rozhodnutie odvolacieho súdu za

dostatočné).

15. Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktoré je bezúročné a bez poplatkov, je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve (R 14/2002).

16. Z rozhodnutí nižších súdov však nie je zrejmé, z čoho vychádzali, keď stanovili začiatok plynutia premlčacej doby na konkrétny deň. Súd prvej inštancie svoj názor v tomto smere žiadnym spôsobom neodôvodnil a odvolací súd síce správne poukázal na to, že žalobca neuviedol skutkové a právne zdôvodnenie jeho názoru o dodržaní subjektívnej premlčacej doby, čo by mohlo obstať ale len v prípade, že by nedostatky nebolo možné v tomto smere vytknúť súdu prvej inštancie. Je potrebné uviesť, že takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré neobsahuje absolútne žiadne zdôvodnenie ohľadom stanovenia začiatku plynutia premlčacej doby, odníma možnosť strane argumentovať. V takomto prípade nemohol odvolací súd trvať na požiadavke konkrétnej skutkovej a právnej argumentácie stranou sporu s následkom prevzatia neodôvodneného záveru súdu prvej inštancie. Rozhodnutie odvolacieho súdu ako i súdu prvej inštancie je preto v tejto časti nedostatočne neodôvodnené. Ustanoveniu § 220 ods. 2 CSP zodpovedá také odôvodnenie, z ktorého je zrejmé, odkedy - dokedy plynula premlčacia doba a prečo. V prípade kombinovanej premlčacej doby (objektívnej a subjektívnej) by tomu zodpovedalo odôvodnenie, z ktorého by bolo toto zrejmé pri tej premlčacej dobe, ktorej uplynutie súd skonštatoval.

17. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť.

18. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (dôvod vedúci k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu, viedol k zrušeniu i rozhodnutia súdu prvej inštancie), lebo nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1 a 2 v spojení s § 450 CSP).

19. V závere dáva dovolací súd do pozornosti nižším súdom rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 15/2022), podľa ktorého analogická aplikácia desaťročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky.

20. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.